

УДК 78.071.2(477):780.614.13(477.83)
DOI <https://doi.org/10.24919/2308-4863.1/33.215694>

Оксана БОБЕЧКО,
orcid.org/0000-0003-1524-8263
кандидат мистецтвознавства,
доцент кафедри народних музичних інструментів та вокалу
Дрогобицького державного педагогічного університету імені Івана Франка
(Дрогобич, Львівська область, Україна) oksanabobechko@ukr.net

Христина КОЗЛОВСЬКА,
orcid.org/0000-0001-7804-2073
студентка магістратури кафедри народних музичних інструментів та вокалу
Інституту музичного мистецтва
Дрогобицького державного педагогічного університету імені Івана Франка
(Дрогобич, Львівська область, Україна) skelebejhrista@gmail.com

МИСТЕЦЬКА ПОСТАТЬ ОЛЕКСАНДРА ВЕРЕЩИНСЬКОГО В КОНТЕКСТІ РОЗВИТКУ БАНДУРНОГО МИСТЕЦТВА ДРОГОБИЧЧИНИ (ЮВІЛЕЙНІ УЗАГАЛЬНЕННЯ)

У статті висвітлюється творча, педагогічна та громадська діяльність професійного бандуриста, викладача-методиста, кобзарознавця, суспільно-громадського діяча Олександра Верещинського (1940 р. н.) у контексті становлення й розвитку бандурного мистецтва Дрогобиччини. Розглядається життєвий шлях митця, етапи становлення його як професійного бандуриста. Детально висвітлюється праця О. Верещинського на педагогічній ниві та зазначається, що за десятки років високопрофесійної педагогічної діяльності викладач виховав більше ніж сотню фахівців-бандуристів, серед яких – непересічні музиканти, педагоги та науковці. Приділяється увага роботі митця в напрямі вдосконалення й розширення виконавського та педагогічного репертуару бандуристів. Зазначається, що О. Верещинський є упорядником, а також автором низки аранжувань і перекладів творів для бандури, що вміщені в дванадцяти збірниках, адресованих як зовсім юним, так і зрілим виконавцям. Детально розглядається збірка «Мальви» («Яничари») за Р. Іваничуком, де в перекладі для бандури О. Верещинським представлені вокальні й інструментальні композиції авторства заслуженого діяча мистецтв України Миколи Ластовецького (1947 р. н.). У дослідженні акцентується на суспільно-громадській діяльності О. Верещинського. Зазначається, що популяризація бандурного мистецтва стала важливою ланкою його просвітницької роботи. Згадуються напрацювання митця у сфері дослідження та збереження українського музичного фольклору, а також його функція у відродженні й збереженні пам'яті про непересічних бандуристів, зокрема Євгена Адамцевича (1904–1972) та Олесю Левадну (1905–1988). Відзначається, що вагомий внесок О. Верещинського як бандуриста, педагога й активного громадського діяча в розвиток бандурного мистецтва Дрогобиччини є незаперечним, адже впродовж 60 років невтомної праці на творчій кобзарській ниві митець доклав чимало зусиль для становлення, розвитку й процвітання виконавства на бандурі в окресленому регіоні, яке стало невід'ємним складником мистецтва бандуристів як в Україні, так і за кордоном.

Ключові слова: Олександр Верещинський, бандурист, педагог, педагогічна діяльність, бандурне мистецтво, Дрогобич.

Oksana BOBECCHKO,
orcid.org/0000-0003-1524-8263
Candidate of Art History,
Associate Professor at the Department of Folk Musical Instruments and Vocal
Drohobych Ivan Franko State Pedagogical University
(Drohobych, Lviv region, Ukraine) oksanabobechko@ukr.net

Khrystyna KOZLOVSKA,
orcid.org/0000-0001-7804-2073
Graduate Student at the Department of Folk Musical Instruments and Vocals
Institute of Music Art
of the Drohobych Ivan Franko State Pedagogical University
(Drohobych, Lviv region, Ukraine) skelebejhrista@gmail.com

THE CREATIVE FIGURE OF OLEKSANDR VERESHCHYNSKYI IN THE CONTEXT OF DEVELOPMENT OF THE MUSICAL ART OF PLAYING THE BANDURA IN THE COUNTY OF DROHOBYCH (A SUMMARISATION ON THE OCCASION OF THE ARTIST'S JUBILEE)

The article examines artistic, educational, and civil society activities pursued by Oleksandr Vereshchynskyi (born in 1940) as a professional bandura player, a method-based educator, and a connoisseur of the musical art of kobza playing in the context of establishment and development of the art of playing the bandura in the County of Drohobych. We have examined his life's journey and experience, stage-by-stage, as he grew to become a proficient bandura player. We have conducted an in-depth study into Oleksandr Vereshchynskyi's work in the realm of education and training and have highlighted the fact that, throughout the decades of his highly professional work as an educator, Oleksandr Vereshchynskyi has trained over a hundred of professional bandura players, including extraordinary musicians, teachers, and academic researchers. We have focused on the artist's work in the area of expansion and enhancement of performanship repertoire and training repertoire of bandura players. It has been noted that Oleksandr Vereshchynskyi is the organiser and author of a number of arrangements and musical translations/adaptations of works for bandura that are put together in twelve collections created for both young performers to the seasoned ones. We have also conducted an in-depth examination of a collection entitled Malvy (aka Yanychary/Janissaries) inspired by the eponymous novel by Roman Ivanychuk wherein Oleksandr Vereshchynskyi presents the translated vocal and instrumental compositions authored by the Honoured Artist of Ukraine, Mykola Lastovetskyi (born in 1947). The research work focuses on the civic and social activities of Oleksandr Vereshchynskyi, noting that the popularisation of the art of bandura has become an important element of his efforts towards the cause of enlightenment. We have noted the artist's achievements in the realm of research into Ukrainian musical folk lore as well as the role he has played in the retrieval and preservation of the heritage of exemplary bandura players, including Yevhen Adamtsevych (1904–1972) and Olesia Levadna (1905–1988). We have likewise emphasised that the valuable contribution of Oleksandr Vereshchynskyi as a bandura player, an educator, and an active civic leader in the area of development of the art of bandura in the County of Drohobych is an irrefutable fact, as in the sixty years of his tireless work in the creative area of kobza music, the artist has put plenty of effort into the cause of establishment, development, and the boom of bandura performanship in his region—which became an integral part of the artistic heritage of bandura players, both in Ukraine and overseas.

Key words: *Oleksandr Vereshchynskyi, bandura player, educator, teaching activity, bandura musical art, Drohobych.*

Постановка проблеми. Яскравим здобутком традиційної української культури є виконавська творчість бандуристів, у якій утілена національна самобутність українців з притаманним їй духовним і морально-етичним складниками. Розповсюджене в усіх регіонах України та за кордоном, бандурне мистецтво стало популярним завдяки непересічним творчим особистостям, які творили й пропагували його протягом століть. Одним із палких популяризаторів і подвижників бандури на Дрогобиччині став Олександр Верещинський (Кир'ян, 1940 р. н.), який доклав чимало зусиль для становлення й розвитку виконавства на національному інструменті в окресленому регіоні. Професійний бандурист, викладач-методист, кобзарознавець, суспільно-громадський діяч, він неодноразово доводив свій патріотизм і відданість бандурному мистецтву. З нагоди 80-літнього ювілею митця актуальним видається звернення до його творчої особистості й мистецької діяльності, які є невід'ємним складником у процесі розвитку виконавства на бандурі.

Аналіз досліджень. На сучасному етапі вивченню бандурного мистецтва як соціокультурного феномена присвячена чимала кількість наукових розвідок. Поряд із дослідженням історичних, теоретичних і практичних аспектів як сольного,

так й ансамблевого бандурного виконавства значна частина наукових розвідок присвячена вивченню та висвітленню мистецького доробку окремих персоналій, які зробили вагомий внесок в утвердження й розвиток мистецтва бандуристів. Праці Л. Кияновської, В. Дутчак, Н. Супрун, К. Черемського, Л. Мандзюк, О. Ваврик, М. Євгенєвої, І. Панасюка, О. Бобечко та багатьох інших дослідників і науковців всебічно розкривають творчі постаті непересічних бандуристів і бандуристок. Однак, попри значну кількість таких розвідок, залишається низка представників бандурного мистецтва, які вражають широким діапазоном творчих здобутків, а їхні напрацювання потребують ґрунтовного дослідження. Одним із таких митців є творча постать бандуриста з Дрогобича Олександр Верещинський. Внесок митця в розвиток бандурного мистецтва на Дрогобиччині вартує поглибленого вивчення, адже, окрім дописів на сторінках регіональних періодичних видань і фрагментарних згадок Б. Жеплинського, Б. Пица, М. Ластовецького, залишається не висвітленим у мистецтвознавчих і культурологічних дослідженнях.

Мета статті полягає у висвітленні творчої, педагогічної та громадської діяльності О. Верещинського в контексті становлення й розвитку бандурного мистецтва Дрогобиччини.

Виклад основного матеріалу. Народився митець 23 травня 1940 року в місті Ромни, що на Сумщині, у сім'ї музично обдарованих людей, які, маючи неабиякий музичний хист, володіли грою на декількох музичних інструментах і були постійними учасниками церковного хору. Вони зуміли прищепити синові любов до музики, яка згодом стала справою всього його життя.

Завдяки знайомому кобзарю Євгену Адамцевичу (1904–1972) у шестирічному віці хлопець познайомився з бандурою, а впродовж 1956–1959 років Олександр навчався гри на інструменті в Григорія Спиці (1911–1971). Після закінчення школи за порадою своєї сестри Валентини Койдик він вступив до Львівського музичного училища, де продовжив навчання на бандурі, а також додатково опанував контрабас. Спершу талановитий юнак навчався в класі репресованого бандуриста Юрія Барташевського (1900–1961), одного з колишніх керівників оркестрової групи хору імені Григорія Верьовки. Згодом, на старших курсах училища, а потім і у Львівській консерваторії імені Миколи Лисенка, куди О. Верещинський вступив 1963 року, він продовжив вивчати фах уже під керівництвом засновника львівської академічної школи виконавства на бандурі, заслуженого діяча мистецтв України, професора Львівської національної музичної академії імені М. Лисенка, званого конструктора бандур Василя Герасименка (1927–2015).

Відзначимо, що від 1961 року О. Верещинський уже постійно займався на бандурі конструкції В. Герасименка, активно провадив концертну діяльність як соліст-бандурист. Окрім чималой кількості обов'язкових для вивчення програмних творів, у його репертуарі були думи «Буря на Чорному морі», «Про козака Голоту», «Невільницький плач»; народні пісні «Ой чого ти, дубе...», «Чорна рілля ізорана», «20 синів і 20 дочок», «Хома та Ярема», «Про Хортицю» у власному опрацюванні; авторські композиції «Гей, літа орел» (М. Лисенко до слів Т. Шевченка), «Віє вітер, віє буйний» (музика народна до слів І. Котляревського) тощо. Концертував талановитий бандурист у Львівській, Івано-Франківській, Херсонській, Миколаївській та Одеській областях.

Ще навчаючись у виші, О. Верещинський розпочав свою педагогічну діяльність. Упродовж 1960–1968 років керував ансамблем народних інструментів і капелою бандуристів, які функціонували при будинку вчителя Львівського обласного відділення хорового музичного товариства України, а також викладав у Львівській музичній школі-інтернаті імені Соломії Крушельницької (1964–1965).

1968 року О. Верещинський отримав скерування та переїхав до Дрогобича, де продовжив педагогічну діяльність як викладач класу бандури в місцевому музичному училищі. Спершу в нього навчалися шість дівчат. Педагог зумів організувати невеличкий ансамбль, який не лише концертував у регіоні, а й неодноразово успішно виступав у Києві. 1970 року бандуристи мали честь представляти дрогобицький музичний заклад на Всеукраїнському звіті творчих колективів, де брали участь виконавці з 33 музичних училищ. З-поміж учасників мистецького заходу ансамбль був визнаний одним із кращих (Соха, 1970: 37). Варто зауважити, що в означений період О. Верещинський разом із колегою по роботі та творчим побратимом заслуженим діячем мистецтв України О. Цигиликом, який на той час був художнім керівником училищного хору, зуміли організувати низку концертів, у яких очолювані митцями колективи на високому фаховому рівні представляли хорове та бандурне мистецтво Дрогобиччини.

1969 року О. Верещинського запрошено до Дрогобицького державного педагогічного інституту імені Івана Франка (сьогодні Дрогобицький державний педагогічний університет імені Івана Франка), де він започаткував на музично-педагогічному факультеті клас бандури. З метою забезпечення безперервності навчального процесу цього ж року педагог розпочав навчання юних бандуристів і в дитячій музичній школі № 1 міста Дрогобича, де також створив ансамбль. 1969 року згаданий дитячий колектив став лауреатом обласного конкурсу (II премія), що проходив у Львові.

За понад шістьдесят років невтомної та високопрофесійної педагогічної діяльності О. Верещинський виховав більше ніж сотню фахівців-бандуристів, серед яких – непересічні музиканти, педагоги й науковці. Гордістю педагога стали М. Сорока (Будник) – заслужена артистка України, лауреат премії імені С. Людкевича в галузі музичного мистецтва (2006), нагороджена орденем княгині Ольги III ступеня (2018), засновниця тріо бандуристок «Червона калина», лауреат всеукраїнських і міжнародних конкурсів; М. Мошик – заслужений діяч мистецтв України, Н. Лемішка (Панчишин) – народна артистка України, доцент Тернопільського національного педагогічного університету імені В. Гнатюка, солістка Тернопільської обласної філармонії й Тернопільського академічного обласного українського драматичного театру імені Т. Г. Шевченка; О. Дуляба – заслужений працівник культури України; О. Бобечко (Шаманова) – кандидат мистецтвознавства, доцент Дрогобицького державного

педагогічного університету імені Івана Франка; О. Перець (Семиліт) – кандидат педагогічних наук Кримського гуманітарного університету; Н. Дуб (Строїч) – солістка дуету «Ярослав-На»; Л. Підківка (Величкович) – викладач-методист Великолюбінської дитячої школи мистецтв; О. Голод (викладач Самбірського коледжу культури і мистецтв), а також численні лауреати міжнародних і всеукраїнських конкурсів: Н. Ватаманюк (Худак), Н. Євченко (Сковрон), З. Лужецька (Гжибовська), І. Шміло, О. Рибак та інші. Варто додати, що педагога часто запрошують як члена журі різноманітних мистецьких оглядів і конкурсів, у яких беруть участь молоді талановиті виконавці.

Як досвідчений викладач, О. Верещинський постійно приділяє велику увагу виконавському та педагогічному репертуару бандуристів, невтомно й продуктивно працює над його поповненням і вдосконаленням. Він є упорядником, а також автором низки аранжувань і перекладів творів для бандури, що вміщені в дванадцяти збірниках, адресованих як зовсім юним, так і зрілим виконавцям, серед них – збірник старовинних сонат у перекладі для бандури (2000) Д. Чимароза; Сонати в перекладі для бандури; збірники № 1 та № 2 (2000), С. Геллер; Етюди в перекладі для бандури (2001); Поліфонічні твори зарубіжних композиторів (2001); «Повій, вітре»; Пісні в супроводі бандури з власною гармонізацією (2004), М. Ластовецький; Вибрані вокальні та інструментальні номери з музики до драми «Мальви» («Яничари») за Р. Іваничуком (2005); Поліфонічні твори зарубіжних композиторів епохи Бароко (2008); Альбом юного бандуриста; Поліфонічні твори (2015); Поліфонічні твори західноєвропейських композиторів епохи бароко в перекладенні для бандури (2015); «Зернятко»; П'єси для бандури в перекладі О. Верещинського для музичної школи, музичного відділення мистецької школи» (2018); «Розмай»; Твори українських і зарубіжних композиторів в перекладенні для бандури» (2018). Кожне видання педагога вирізняється професійністю в підборі й опрацюванні музичного матеріалу. «Найголовніша риса перекладань О. Верещинського – намагання найповніше передати авторський задум можливостями бандури, водночас транскриптор ураховує вікові особливості виконавців, рівень опанування інструментом, пропонує увесь спектр новітніх виконавських бандурних штрихів і прийомів» (Пиц, 2018: 3), – зауважив Б. Пиц. Збірники перекладів музичних творів у впорядкуванні О. Верещинського користуються популярністю серед бандуристів і

суттєво доповнюють репертуар виконавців якісними музичними зразками.

У цьому контексті особливо видається збірка «Мальви» («Яничари») за Р. Іваничуком, де в перекладі для бандури представлені вокальні та інструментальні композиції авторства заслуженого діяча мистецтв України, члена Національної спілки композиторів України, члена Національної спілки театральних діячів України Миколи Ластовецького (1947 р. н.). Зауважимо, що творчість композитора охоплює важливі для українського музичного мистецтва теми, образи, форми та жанри, продовжуючи передусім надбання галицької композиторської школи. З допомогою новітніх засобів музичної виразовості композитор тонко поєднує в музиці різноманітні образно-емоційні стани, змальовує ліричні почуття й переживання, майстерно відтворює історико-епічні та героїчні події. Творчий доробок М. Ластовецького становлять твори для хору, симфонічного і струнного оркестрів, вокально-симфонічні, камерно-інструментальні композиції, а також музика на релігійну тематику й до драматичних спектаклів.

Потрібно відзначити, що твори композитора, які ввійшли до збірки «Мальви», набули особливого звучання в супроводі бандури як інструмента, що найкраще передає глибоко-національний і патріотичний настрій народу в боротьбі з поневолювачами. Це видається важливим, з огляду на те що однією з основних тем вистави є насамперед тема визвольної боротьби українського народу за свою державну незалежність, яка втілена в образі Богдана Хмельницького. Саме цей період української історії чи не найкраще оспіваний кобзарями в історичних піснях і думах. Особливої актуальності, на думку автора, збірці додає ще й той факт, що «проблеми, які стояли перед українським суспільством у середині XVII століття, як не дивно, є актуальними і тепер...» (Ластовецький, 2005: 4). Пропоновані композиції в перекладі для бандури О. Верещинським найкраще повертають слухача в епоху запорізьких козаків, де народні виконавці були популярними співцями, які піднімали національну свідомість і вселяли віру у світле майбутнє свого народу.

Поряд із педагогічною та навчально-методичною роботою О. Верещинський активно займається суспільно-громадською діяльністю. Популяризація бандурного мистецтва стала важливою ланкою його просвітницької роботи. Ще 1968 року, надихнувшись приїздом кобзаря Є. Адамцевича в Дрогобич, митець разом із дружиною Данутою Верещинською (1950–2017) створили домашню студію з красномовною назвою «Кобзарська світ-

лиця». Свого часу в стінах світлиці регулярно проводилися зустрічі з видатними кобзарями, поетами та письменниками, серед яких – Володимир Антоненко, Володимир Горбатюк, брати Роман і Богдан Желлинські, Лайош Молнар, Микола Мошик, Олексій Нирко, Ігор Рачок, Григорій Спиця, Павло Супрун, Мирослав Цуприк, Йосип Яницький, Антоніна Листопад, Іван Гнатюк та інші. Свого часу в помешканні Верещинських проводилися виїзні засідання Народного університету українознавства, який функціонував при Дрогобицькому товаристві української мови (ТУМ). Мистецькі акції, які часто відбувалися в «Кобзарській світлиці», супроводжували учні О. Верещинського, серед яких – дует бандуристок «Кобзарівна» у складі Ірини Мельник та Ольги Голод. Відзначимо, що митцю належить ініціатива створення Дрогобицького регіонального осередку Всеукраїнської спілки кобзарів (сьогодні Національна спілка кобзарів України), який він очолив 1999 року.

Певний час О. Верещинський активно займався дослідженням і збереженням українського музичного фольклору. Плідними в цьому аспекті стали фольклорні експедиції митця впродовж 1964–1990 років на Чернігівщину (с. Лавіркове) і Сумщину (м. Ромни). Саме тоді йому вдалося здійснити записи кобзаря І. Рачка (у тому числі народний варіант гімну України), а також дуету в складі Г. Спиці та Є. Адамцевича, які, з-поміж іншого, виконали славнозвісний «Запорізький марш». Усі ці унікальні записи зберігаються в домашньому архіві О. Верещинського та потребують ретельного опрацювання фахівцями в галузі етномузикології з метою ґрунтовного дослідження й популяризації зразків традиційної народної музики.

Відзначимо, що О. Верещинський доклав чимало зусиль для збереження пам'яті про Є. Адамцевича. 1968 року в стінах Дрогобицького педагогічного інституту імені І. Франка (зараз Дрогобицький державний педагогічний університет імені І. Франка) він організував єдиний у Дрогобичі концерт кобзаря, де присутні мали можливість не лише насолодитися кобзарською музикою, а й поставити виконавцеві запитання. Уже після смерті Є. Адамцевича, у січні 1994 року, О. Верещинський узяв участь у Всеукраїнській науковій конференції, яка відбулася в Ромнах і була присвячена 90-річчю від дня народження кобзаря. У рамках заходу митець із Дрогобича виголосив доповідь «Мої спогади про кобзаря Є. Адамцевича» та представив дослідження «Авторство Запорізького маршу». Згадані матеріали він подарував краєз-

навчому музею міста Ромни (Фонди Роменського краєзнавчого музею. ФН-17. № 1. 1997).

2004 року, напередодні сторічного ювілею Є. Адамцевича, подружжя Верещинських організувало та провело в дрогобицькій Кобзарській світлиці оригінальний вечір спогадів, присвячений кобзареві. Слухачами й учасниками дійства були бандуристи, учні філологічної студії «Молоді пера», члени Дрогобицької «Просвіти». Присутні мали можливість ознайомитися з кобзарським архівом О. Верещинського та послухати «живий» голос Є. Адамцевича, а також його інтерв'ю-розповідь про самого себе. На честь непересічного кобзаря присутні бандуристи виконали низку композицій, серед яких – авторський твір Є. Адамцевича «На смерть дружини», славнозвісний «Запорізький марш» та інші твори.

Мистецьку цінність становить епістолярій О. Верещинського з видатними кобзарями, який також зберігається в його домашньому архіві. Зокрема, цікавим і пізнавальним є листування сімей Верещинських та Адамцевичів, яке виявляє спільне бачення обох родин проблеми збереження та пропагування бандурного мистецтва й висвітлює їхні думки, плани та переживання. Наприклад, в одному з листів до творчих побратимів із Дрогобича, що датований 20 грудня 1968 року, Лідія Адамцевич черговий раз писала про концертну діяльність кобзаря: «... В Києві ми пробули два тижні. Євген Олександрович виступав в університеті, консерваторії, видавництвах «Дніпро», «Наукова думка», «Молодь», «Мистецтво», «Веселка», клубі трамвайників, а також на радіо записали 10 пісень у фонд, потім будуть пускати в ефір і за кордон, обіцяли також зробити платівки. Виступи пройшли з великим успіхом. Також Олександрович грав у відомого скульптора Івана Гончара, який виліпив потім бюст...» (Лист, 1987: 62).

Стараннями О. Верещинського відроджено ім'я однієї з перших жінок-бандуристок України – Олесі Левадної (1905–1988). «Чимало зусиль для того, щоб ім'я Олесі Левадної не вкрилося порохом забуття, доклало знане і шановане в Дрогобичі подружжя Верещинських – Данута і Олександр... Саме вони розшукали Олесю Левадну та отримали цінні відомості від учениці Гната Хоткевича» (Бобечко, 2014: 37), – зауважила О. Бобечко. 1948 року бандуристка оселилася в Дрогобичі та продовжила свою творчо-виконавську діяльність у Заслуженому прикарпатському ансамблі пісні та танцю «Верховина» (тоді ще «Прикарпаття»). Після переїзду О. Левадна провадила досить відсторонений спосіб життя. Довгий час вона нікому

й нічого не розповідала про себе. Причиною стало те, що бандуристка дуже боялася переслідувань, яких зазнали чимало кобзарів і представників патріотично налаштованої української інтелігенції згаданого періоду. Завдяки подружжю Верещинських 1999 року на стіні будинку (Дрогобич, Площа Ринок, 15), де проживала бандуристка, встановлено меморіальну дошку на її честь.

Зазначимо, що за великі здобутки на творчій і педагогічній ниві О. Верещинський неодноразово нагороджений численними грамотами, подяками й нагородами. Почесна грамота Міністерства культури України (2006), якої митець удостоєний за вагомий особистий внесок у створенні духовних цінностей і високу професійну майстерність, посідає в цьому переліку особливе місце.

10 червня 2010 року в актовому залі Дрогобицького державного, тоді ще музичного, училища імені В. Барвінського відбувся грандіозний концерт-вітання з нагоди 70-річчя від дня народження та 50-річчя педагогічної і творчої

діяльності О. Верещинського. У концерті взяли участь колишні учні педагога (М. Сорока (Будник), Н. Ватаманюк (Худак), О. Рибак, І. Шміло, Н. Євченко (Сковрон), І. Євченко, ансамбль «Царівна», дуети «Скерцо» та «Ярослав-На» (Ярослав і Наталія Дуб), а також гості (Х. Вівчар), студенти О. Верещинського та його випускники 2010 року (Т. Білокур, Л. Войтів, Н. Кончаківська, О. Семеліт)), які подарували незабутнє свято не лише ювіляру, а й усім шанувальникам бандурного мистецтва.

Висновки. Підсумовуючи, варто відзначити, що вагомий внесок О. Верещинського як бандуриста, педагога й активного громадського діяча в розвиток бандурного мистецтва Дрогобиччини є незаперечним. Упродовж 60 років невтомної праці на творчій кобзарській ниві митець доклав чимало зусиль для становлення, розвитку та процвітання виконавства на бандурі в окресленому регіоні, яке стало невід'ємним складником мистецтва бандуристів як в Україні, так і за кордоном.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Бобечко О. Творча постать бандуристки Олеси Левадної в контексті трансформації виконавської та педагогічної традиції в кобзарському мистецтві. *Молодь і ринок*. 2014. № 5 (112). С. 33–39.
2. Ластовецький М. Вступне слово. *Вибрані вокальні та інструментальні номери з музики до драми «Мальви» («Яничари») за Р. Іванчуком* / переклад для бандури О. Верещинського. Дрогобич : Коло, 2005. С. 3–5.
3. Лист сім'ї Адамцевичів до сім'ї Верещинських від 20 грудня 1968 року. *Народна творчість та етнографія*. 1987. № 5. С. 59–65.
4. Пиц Б. «Розмай» Олександра Верещинського. *Розмай. Інструментальні твори українських і зарубіжних композиторів, перекладені для бандури Олександром Верещинським* / упорядники Б. Пиц, О. Король ; редактор Н. Смольська. Дрогобич : Посвіт, 2018. С. 3.
5. Соха Д. Звітують училища. *Музика*. 1970. № 2. С. 37.
6. Фонди Роменського краєзнавчого музею. ФН-17. № 1. 1997.

REFERENCES

1. Bobechko O. Tvorchcha postat bandurystky Olesy Levadnoi v konteksti transformatsii vykonavskoi ta pedahohichnoi tradytsii v kobzarskomu mystetstvi [Creative figure of bandura player Olesya Levadna in the context of transformation of performing and pedagogical tradition in kobza art]. *Youth and the market*. 2014. Nr. 5 (112). pp. 33–39 [in Ukraine].
2. Lastovetskyi M. Vstupne slovo. [Introductory word]. *Selected vocal and instrumental numbers from music to the drama «Mallows» («Janissaries») by R. Ivanychuk* / Translated for bandura by Olexander Vereshchinsky. Drogobich : Kolo, 2005. pp. 3–5 [in Ukraine].
3. Lyst simi Adamtsevychiv do simi Vereshchynskykh vid 20 hrudnia 1968 roku [Letter from the Adamtsevich family to the Vereshchynsky family dated December 20, 1968]. *Folk art and ethnography*. 1987. Nr. 5. pp. 59–65 [in Ukraine].
4. Pyts B. «Rozmai» Oleksandra Vereshchynskoho [«Rozmai» by Alexander Vereshchinsky]. *Rozmai. Instrumental works of Ukrainian and foreign composers translated for bandura by Oleksandr Vereshchynsky* / [Compilers Bohdan Pyts, Olesya Korol. Editor Natalia Smolska]. Drogobich : Posvit, 2018. p. 3 [in Ukraine].
5. Sokha D. Zvituiut uchylshcha [Schools report]. *Music*. 1970. Nr 2. p. 37 [in Ukraine].
6. Fondy Romenskoho kraieznavchoho muzeiu [Funds of the Romensky Museum of Local Lore]. FN-17. Nr.1 (1997) [in Ukraine].